

XIV. ÉVF. 1913. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

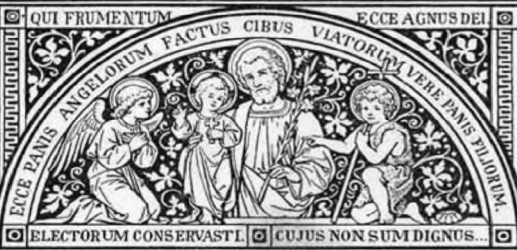

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2,60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

ÖRÖKIDÁOÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: A budapesti központi Oltáregyesület kiállítása. — *Dr. Tiefenthaler József*: Maltai eucharisztikus világkongresszus. — *Bognár Gergely*: Az Úr Jézus legszentebb Szívéről. — *Dr. Tiefenthaler József*: Tengermegáldás. — *Jeszenák Gábor báró*: Dubouche Mária-Terézia anyja és az ő reparatrix intézménye. — *Dr. Bilczewszky J.*, örsek: Az élet kenyere (folytatás.) — *Jézusom, örömmöm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Vértanuk üzenete. — Hősök szigetén! — Eucharisztikus szövetségek. Új testvérek. — Feslő bimbók. Fekete galambból fehér galamb — Kedves Főtiszteendő Úr! — Templomban — Röptében a nagyvilág körül — Irodalom — Telefonpósta. — Kimutatók.

A budapesti Központi Oltáregyesület kiállítása.

ISMÉT megnyitlak néhány napra az Oltáregyesület csöndes termei a nagyközönség számára. Oltáregyesületi kiállítás volt május 15-től 18-áig. A tavasz minden évben visszatér, még sem ununk reá, sőt epedve és örömmel várjuk érkezését. Így vagyunk a kiállítással is. Örömmel és érdeklődéssel várja kiki s mindig találunk sok-sok gyönyörűséget az Eucharisztia iránti szeretetnek és élő hitnek eme gyakorlati és áldozatos megnyilatkozásában. Különben is az idei kiállítás gazdagsága és szépsége valóban bámulatraméltó. A kiállított tárgyak rendkívüli sokasága felett a szentelést végző hercegprímás is többszörösen kifejezte csodálkozását és elismerését.

A szövetek rendkívüli finomsága s a feldolgozás művészete egyaránt magára vonta mindenkinek a figyelmét.

Már a lépcsőház gazdag virágdíszre közt is egyházi díszletek, miseruhák s görög szertartású ornátusok köszöntik az érdeklődőt. Az első emeleti tágas hosszú folyosó, a nagy terem, kibővítve az oltáregyesületi kápolnával s egyéb kisebb helyiségek szűkeknek bizonyultak a szebbnél-szebb egyházi ruhák és készletek befogadására. 185 miseruha, 60 vesperás köpeny, 10 remek baldachinum, 46 görög szertartású felonia, 150 mise-ing és karing, 7 szentségház, 90 gyertyatartó, 1800 vászon-kehely-készlet és vagy 100 darab kehely, ciborium és szentségtartó alkotják a kiállítás gazdag anyagát. Mindez egy évnek a produktuma és áldozata a szegény templomok felsegítségére. A legnagyobb elismerés és bámulat hangján

kell szólni a reparatrix apácákról és azon úrnőkről, kik kezük munkájával és ajándékaikkal járultak a remek kiállítás gazdagításához. Mennyi szegény templom, az Úr Jézusnak mennyi elhagyott szentélye részesül ismét támogatásban és segítségben. A kiállítás gazdag tárlata a legkiáltóbb bizonyíték arról, hogy a budapesti oltáregyleti központ teljes mértékben áll hivatásának magaslatán. Annyi áldozat, lelkesedés, szorgalom áll az Oltár önzetlen szolgálatában, hogy a budapesti központ méltán központja, irányítója és példaképe lehet az összes magyarországi oltáregyesületeknek és egyházmegyei központoknak.

Az elrendezés valóságos szép élvezetet nyújtott. Nem csoda, mert hiszen az Oltáregyesület fáradhatatlan elnöknője, ögr. Pallavicini Edéné öexcellenciája személyesen végezte és vezette a főnöknővel együtt az elrendezés nehéz munkáját. Felette érdekessé tette a kiállítást a zöld színnek uralma. Tudvalevőleg a pápa öszentsége intézkedéséből a zöld szín ezentúl sokszor nyer alkalmazást a szentmisénél. Így tehát sűrűen kértek a szegény templomok zöld miseruhákat.

A kiállítás megnyitását nagy ünneppé avatta dr. Csernoch János hercegprímás kegye, amellyel személyesen jött el a megnyitásra.

Négy órakor érkezett ő hercegsége. Az Oltáregyesületi ház kapujából egyenesen a kiállítási nagyterem kis oltárjához vonult nagyszámú papság kíséretében. Többek közt ott láttuk: Kanter Károly prelatust, oltáregyesületi igazgatót, Andor György dr. miniszteri tanácsost, Hanauer A. István apátot, Stieber Vince prelatust-plébánost, Galcsék György váci prelatust-kanonokot, Novák-Lajos c. kanonokot, Bán Sándor prépost-plébánost és számos hitoktatót, hittanárt és segédlelkészt.

Az Oltáregyesület választmánya teljes számban jelent meg. Ott voltak: Pallavicini Edéné ögrófné, Karácsonyi Jenőné grófné, Mailáth Györgyné grófné, Serényi Istvánné grófné, Zichy Miklósné grófné, Vécsey Eszter bárónő, Cziráky Lajosné grófné, Bethlen Istvánné grófné, özv. Návay Kálmánné, Zichy Karola grófnő, Skerletz Ivánné báróné, Szegedy Gina, Sternád Rezsőné, özv. Reviczky Gáborné (Esztergom), Rapcsák Imréné (Vác), özv. Zubcsek Mihályné (Esztergom), Reiner Irma, Pesthy Árpádné, Lafrankó. Henriké, Novák Mártonné, Gervay Lujza; továbbá gróf Mailáth György titkos tanácsos, Rajner János egyetemi tanár és még sokan.

A hercegprímás fennkölt szavakkal nyitotta meg a kiállítást. «Az Úr sírjánál szorgoskodó ájtatos nőknek méltó utódai az oltáregyesületi hölgyek, kik az Oltáriszentségben az Úr Jézusnak véghetetlen szeretetét kezük munkájával viszonzják. Ruházzák az Urat, gyertyát, tömjént gyujtanak az oltáron; világosságot ápolnak az Öröklámpákban, fehér gyolcsba takarják a szent testet, drága szőnyeget terítenek az Úr utjára. — Vagy ha

ezt nem tehetik, jó példával tanítanak, hatnak, terjesztik és fejlesztik a jóízlést, szép lelkeket képeznek. Hiszen a végelemzésben a szép lelkek az Úr oltárának legszebb ékességei. Az Úr pedig, aki egy pohár vizet sem hagy jutalom nélkül, meg fogja jutalmazni hűséges leányainak szeretetét, megáldván őket és kedves családjukat s megadván szívük békéjében a boldogságot, mely felér minden kinccsel a földön, mert az örök boldogság záloga.»

A nagyhatású beszéd után megkezdődött az egyházi szerelvények megáldása és a kelyhek felkenése. A fáradságos szertartást tisztelettel nézte végig az előkelő hölgyközönség.

A szertartás végeztével Kanter Károly igazgató néhány szívből fakadó szóval mondott köszönetet a hercegprímásnak, hogy megjelenésével és lelkes szózatával tüntette ki egyesületünket. Öhercegsége ezután kedvesen elbeszélgetett az oltáregyesületi hölgyekkel és gyönyörűséggel nézegette a kiállítás egyes feltűnő értékű és szépségű tárgyait. Majd bevonult a templomba, ahol megtartotta az ünnepélyes áldást.

A kiállítás három napig állott nyitva a megtekintésre. A közönség sűrűen látogatta és számosan beiratkoztak az egyesületbe, hogy ebben a nemes és krisztusi munkában szintén résztvehessenek.

Utána azután százával mentek szét az országban a csomagok, hogy megörvendeztessék a szegény templomokat és Úrnapiján már sok helyen azon egyházi ruhák emelték az Úr fényét, amelyeken néhány héttel előbb még buzgó Oltáregyesületi hölgyek végezték imádságnál értékesebb munkájukat. Itt pedig az oltáregyesület megürült termeiben újra megkezdődik a kegyeletes munka, hogy a következő évben ismét egész raját az egyházi ruháknak küldhessék szét az eucharisztikus Jézus szegény hajlékainak díszítésére.

Szebb és érdemesebb munkát e földön végezni nem lehet.

Maltai eucharisztikus világtkongresszus.

A BÉCSBEN lefolyt szeptemberi euch. világtkongresszus emlékei még soká fognak élni lelkünkben. Oly hihetetlen nagyarányú volt, hogy az ember szinte azt gondolta: nem kellene hamarjában eucharisztikus világtkongresszust tartani, mert igénytelenül eltörpülne a bécsi mellett. De kellemesen csalódtunk Malta szigetén. Bár százezrek itt nem jöhettek össze, mert hiszen a kicsiny sziget partjait Szicília és Afrika között beláthatatlan tenger mossa. Néptömegek ide el nem zarándokolhattak, mert nehéz és költséges az odajutás. De bensőségben, lelkesültségben, vala-

mint külső diszítésben messze fölülmulta a bécsit. Lelkem valóságos pünkösdi fürdőn ment át! Az a csüggedés és fájdalmas érzés, mely rá-ráül a szívre az itthoni hitközöny láttára, elolvadt a fellelkesülés lobogó lángjában, midőn a hit, buzgóság és bensőség feltétlen uralmának csodáit szemlélhettük.

Malta gócpontja a kelet és nyugat között, Európa és Ázsia között lefolyó világkereskedelemnek. Napsütötte mészköves halmain a modern technika minden kényelme veszi körül az embert. Villanyos és gőzvasut szeli át a szigetet, melynek legkisebb helységében is villanyos körték küzdenek az éj sötétségével. A lakosság vagyonos és jómódú!

De se a technika, se a kereskedelem, se a gazdagság nem zavarta meg Malta vallásos életét, hanem inkább minden téren a vallásos buzgóság és bensőség felelevenedését és fellendülését eredményezte. Micsoda katolicizmus lehet ott, ahol az egyetemi ifjúság kivétel nélkül járul az Úr asztalához! Nincs közte egy galileista sem, egy «felvilágosodott» sem. S a nagy szentségi körmeneten előbb fogyott ki a néző türelme, mint a férfikongregációk óriási sokasága. Különösen festői látványt nyújtottak az Oltáriszentség társulatának hatalmas férfítőmege fehér miseingben és derékig érő biborszíngallérban. Szent Pál bátor, hitmegvalló férfias szelleme uralkodik az egész szigeten. Kincs gyanánt őrzik azt a helyet, melyet a nemzetek apostola maltai tartózkodása alatt jelenlétével megszentelt. Körülötte képződött Malta szigetének legrégebb városkája: Citta Vechia, melynek katedralisa minden maltai ember szemefénye. Jelenleg La Valetta a legjelentősebb város. Hatalmas kőfalával, óriási bástyáival, gyönyörű alkotású épületeivel és palotáival ritka szép látványt nyújt. Büszke daccal rúg ki a tengerre, fennen hirdetve, hogy századok dicső harcait állotta ki a kereszténység érdekében. Magasra szökelő várfokáról az egész sziget áttekinthető: láncolatosan kapcsolódnak egymásba Florianum, Sliema, Birchircara, Citta Vecchia, mint a sziget érdekesebb városkái.

Legjobban lepett meg mindenkit a templomok sokasága, imponáló nagysága és ritka gazdagsága. Valóságos Róma Malta szigete. Rengeteg ezüst és arany van felhalmozva bennük. Legékeesebb díszük mégis az eleven hitélet szülte tisztaság és gondozottság, melyet a gazdag olasz templomokban hiába keresünk. Ez a sziget joggal merészeltette az üldözött IX. Pius pápának vendégszeretetét felajánlani. A jelenlegi beteg Szentatya szeme is bizonyára messze elkalandozott a Vatikán loggiáitól, hogy a távol ködében az Eucharisziára annyira érdemes népet, a maltai népet felkeresse. Személyesen nem mehetett közéje, hanem elküldötte követét.

Ferrata Domonkos bíboros-követ április 22-én szállt partra a Hussar

nevű angol hadihajóról, melyet az udvarias angol nemzet bocsátott rendelkezésére. A fényes fogadtatás lezajlásával végre április 23-ára virradt, mely napon a XXIV. euch. világtalálkozó megnyílt. Sikeréért a maltaí nép két hónapon át járult az Úr asztalához. S a jó Isten megmutatta szeretetét népe iránt. Gyönyörű idő kedvezett a kongresszusnak.

A nyilvános ülések Birchirara hatalmas körtemplomában, Musztában folytak le.

Tizenkétezer ember fér el benne. Mindjárt a megnyitón Norfolk

A maltaí Szent János katedrális remek belseje.

hercege, 54 bíboros, 30 püspök foglalta el a főoltár környékét, ahol a szónoki emelvény is állott. A templomi ünnepek központja La Valetta tündérszép katedrális, a Szent János templom volt. A valóságos kincstárszámba menő székesegyház örök emléke marad a maltaí lovagrend egykori fényének és szellemének. Goblenjei leírhatatlan szépek. Rubens rajzai után készültek s a templom falait fedték el félig. Egyébként egy tenyérnyi hely sincsen a román alaphangulatú bazilikában művészi dísz nélkül. De Malta egyéb nagy katedrálisai is kaptak részt az ünnepi istentiszteletekből. Így szent Publius templomában 24-én 9000 gyermek járult a szentáldozáshoz. 25-én Szent Pál hajótöréséről nevezett rendkívül

gazdag és a máltaiaktól kiváló módon tisztelt templomában misézett a pápai legatus, hogy személyesen nyujtsa az Úr testét annak az egyetemi hallgatóságnak, melyről érdemes feljegyezni, hogy ők vállalták egyszersmindenkorra a La Vallette-i Örökimádás kápolnában az örökimádást. 26-án Citta Vecchia ősi falait érte a kitüntetés, hogy a pápai követ megjelent és ünnepélyes misét mondott. Hatalmas mozsárlövések és ágyúdörejek fogadták a követet, ki rengeteg embertömeg és egetverő lelkesedések közepette vonult a Szent Pál katedralisba.

Itt folyt le az első impozáns eucharisztikus körmenet. Április 27-ike az angolok napja volt. Ekkor mondott ünnepélyes nagy misét Bourne angol kardinális a Musztában. Útja diadalút volt. A 9 kilométernyi távolságban fekvő Muszta előtt pedig gyönyörű cserkész-csapat és a festői szep angol diszkatonaság fogadta.

Ami még ezenkívül történt, az már apotheozis, elragadtatás, földi menyország. Itt — a *tenger áldás* és a *befejező eucharisztikus körmenet* árjában érezte lelkünk, szívünk, hogy voltaképen teljesen az Eucharisziáé vagyunk, egészen magával ragad, hogy nincsen nagyobb földi boldogság, mint szeretni az Eucharisziát. Erről beszélt az a velőtrázó hajófütyty és bömbölés, ágyúdörej és puskaropogás, mellyel egy fél órán át hódolt a tenger és annak erődjai a szentséges Úr Jézusnak; erről beszélt a fénytenger, mely Malta szigetének minden sarkában kigyúlt és tündéri szépségével megremegtette a lelket, könnyeket csalt a szemekbe. Sírni kellett az örömtől és boldogságtól, mellyel az Eucharisztia dicsősége a lelket eltöltötte, de sírni kellett a nyomasztó és fájó tudattól, hogy a nyomorult ember lelkében mindez elmósódik és ismét beletemetkezik földi gondjainak hétköznapiságába.

Dr. Tiefenthaler József.

Az Úr Jézus legszentebb Szívéről.

AZ ESZTERGOMI szemináriumnak 1892. évben végzett theologusait a legszentebb isteni Szív ünnepén szentelték diakonusokká. Prohászka Ottokár, hazánk aranyhajó Szent Jánosa, Székesfehérvár lánglelkű püspöke volt abban az időben a nevezett szeminárium lelkiigazgatója, ki bennünket az egyházi rend szentségének fölvetelére előkészített. Proféta ihletségével, a nemzetek apostolának buzgóságával és ékesszólásával szólott hozzánk minden alkalommal a mi lelkivezérünk, de oly elragadó tüsszel és lelkesedéssel, lelket fölemelő, szívet megindító hévvel soha sem hallottam őt beszélni, mint az említett évben az isteni Szív ünnepét megelőző estén, a diakonátus előtt való napon.

«Legyenek önök az Úr Jézusnak szerepjai, ne csak Melchizedek

rendje szerint, hanem teljesen, egész odaadással, szívvel, lélekkel az Úr Jézus legszentebb Szívének kívánsága szerint. Az ősi egyházban a szerepapokra volt bízva az egyház vagyona, kincse és ők gondozták a szegényeket, özvegyeket, árvákat, a gyámoltalanokat. Most önök szereppokká szenteltetnek; az egyház a legnagyobb kincsét, a legszentebb isteni Szív örök szeretetének zálogát, az Oltáriszentséget bizza önökre. Legyenek önök tisztalelkű lovagjai, hűséges sáfárai az anyaszentegyház legnagyobb kincsének. Nyujtsanak ebből a nagy kincsből annak a gondozatlan, gyámoltalan, beteg, nagy tömegnek, melyet katolikus társadalomnak nevezünk. Az életben lépten-nyomon fognak találni vergődő, szegény lelkeket, vezessék őket az Úr Jézus legszentebb Szívéhez. Táplálják őket a szeretet szentségével, hogy meggyógyuljanak, felüdüljenek, megerősödjenek és éljenek.»

Följegyzéseim szerint ez volt veleje annak a gyönyörű intelemnek melyet felejthetetlen lelkivezérünk intézett hozzánk a diakonátus előtt való napon. Akkor papirra vettem a hatalmas gondolatokat, de egyszersmind a lelkembe is véstem. Közel 21 esztendő telt el azóta, épen elég idő, hogy a lelkipásztorkodás terén megtapasztalhattam, hogy Prohászka-nak mennyire igaza volt.

Láttam és folyton látok az életben vergődő lelkeket. Mindnyájan látjuk, hogy a mi társadalmunk nagy beteg, tengernyi nyavalya fojtogatja. Orvosokban sincs hiány, hisz mint a beteg paraszt ágya körül a kuruzslók, úgy hemzsegnek a fuldokló társadalom körül a különféle specialisták és gyógyítgatják, kötözgetik, flastromozzák a társadalom sebeit. Kísérletezés történik mindenféle modern reklámszerekkel, melyeket hirneves nemzetgazdászok, szociológusok, paedagógusok, philozophusok ajánlanak és nem jut eszünkbe, hogy a társadalom gyógykezeltése mindaddig csak kuruzslás marad, míg az igazi doktor által előírt gyógy-módot nem alkalmazzuk.

Mikor a társadalom minden rétegeiben züllést, pusztulást, végveszélyt látunk, nem kell-e az apostollal felkiáltanunk: «Uram! kihez menjünk, hiszen az élet igéi nálad vannak!»

Minden gyógykezelésnek első feltétele a diagnózis megállapítása. Ha a nyavalyát ismerjük, akkor könnyű lesz az orvosság meghatározása és alkalmazása is. Mik a társadalom bajai? A mi társadalmunk ideges, türelmetlen, elvesztette a jobbik eszét, mert vele higgadtan tárgyalni nem lehet. A mi társadalmunk gyomorbeteg, mert folyton a kenyér, a megélhetés kérdésével foglalkozik, de azt megoldani nem tudja. A társadalomnak vastag hályog borult szemére, mert csak az anyaföldet látja, az eget már észre sem veszi, de még színvakságban is szenved, mert ezen a tövissel és bojtortjával benőtt földön a siralomvölgyében is min-

denütt rózsákat akar aratni. Társadalmunkat ellepte a szociáldemokraták által terjesztett *vörheny*, de meg béna is, mert a saját lábán járni nem tud, mindent az államhatalomtól követel. Fejét migrénes fejfájás gyötri, mert gondolkodni képtelen, helyette a napi sajtó gondolkodik. Kirázta a fagyos szeretetlenség és önzés hideglelése. A vérszegénység legnagyobb fokban mutatkozik rajta, mert ereiben a tiszta erkölcsök helyett a gennyes erkölcstelenség nedve kering. Fogfájós, mert folyton másnak vagyónára áhítozik. Megkoppasztotta a divat szertelensége, agyát megzavarta a hitelenség örültsége, szívét elsorvasztotta az élvezetvágy heptikája.

Ime, csak nagyjából említve, mennyi nyavalya nehezedik a XX. század társadalmára! Ki lesz az a jeles doktor, aki ilyen nagy beteget gyógyítani, sikerrel operálni képes? Mint látjuk, az emberi tudomány erőtlen, gyenge ennyi nyavalyával szemben. Rajtunk csak egy jeles speciálista, egy kitűnő belgyógyász segíthet, aki az emberi szíveket és veséket ismeri, mert összes nyavalyáink fertőző bacillusai az agyban és szívben székelnek. És hol találjuk meg ezt a jeles belgyógyászt? Az Úr Jézus isteni személyében, aki a szívek orvosa és az elmék megvilágosítója. A test betegségeinek leküzdésére és gyógyítására óriási pénzáldozattal klinikákat, kórházakat, szanatoriumokat emelünk, fertőtlenítő intézeteket tartunk fenn és a legszigorúbban örködünk, hogy a közegészségügyi rendszabályok mindenütt pontosan betartassanak. Mit teszünk a társadalom lelkibajainak orvoslására? Kapkodunk fűhöz-fához, kísérletezünk mindenféle szerrel, buzgólkodunk különféle egyletek, szövetkezetek, társulatok megalakításán, hogy ezekben mint valami szanatoriumokban megmentünk azokat, kiket a társadalomban még megmenteni lehet és a nagy kapkodás közt megfelelkezünk Arról, aki összes nyavalyáink ellen az írt, a gyógyító balzsamot, a kipróbált szerumot, az egyetlen biztos szert nyújtja nekünk. «Jőjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megnyihítlek titeket.» Így szólít, így biztat és édesget magához a mi lelki orvosunk. Az ő klinikái a hatalmas dómok, az ő kórházai a templomok, az ő szanatoriumai a kápolnák, az ő patikái a tabernakulumok tárva-nyitva állanak, asszisztensekben, segédorvosokban sincs hiány, hisz az ő papjai ott forgolódnak a laboratóriumokban, csak a betegek jelentkeznek igen csekély számban. Miért? talán nem akarnak meggyógyulni? Ó nem! Hisz minden beteg epekedik a gyógyulás után, de saját erejéből az orvost felkeresni kénytelen. Szükséges, hogy hozzátartozói, barátai segítsék őt az orvoshoz.

Ha a humanizmus megteremtette a vöröskereszt egyletet, melynek tagjai a csatatéren megsebesülteket ápolás alá veszik és orvosi gyógykezelésben részesítik, a krisztusi szeretet is létesített társulatokat, egyleteket, melyeknek tagjai elsősorban hivatvák a beteg lelkeket az Úr

Jézushoz vezetni. A Jézus legszentebb Szíve társulatának és az Oltáregyletnek tagjai nem tesznek eleget kötelességüknek, ha az isteni Szív imádását, az Oltáriszentség kultuszát csak magukban ápolják, hanem kötelesek másokat is ugyanarra buzdítani. Legyenek ők a keresztény társadalomnak igazán vöröskeresztes tagjai, akik a kereszt jelvényét szívükben hordják és az Úr Jézus szent keresztjéről áradó végtelen isteni szeretet melegével a vergődő lelkeket oda segítik, ahol igazán megnyugodhatnak.

Ne gondoljuk, hogy ebben a mai társadalomban, mely úgy látszik, mindent csak a finomított ösztön hatása alatt cselekszik, nincs semmi finom érzés. Igaz, hogy sokan vannak, akik manapság nem a lélek előkelőségét, jóságát, nem a szellem tudományos értékét, nem a jellemzilárdságot, hanem a társadalmi állás magasságát, az ész produktív képességét, az akarat elasztikusságát becsülik nagyra, de ez mind azért van, mert erkölcseink elposványosodtak, a posványban gázolók pedig csak dudvákba kapaszkodhatnak; őrvöngéssel határos kapzsiságunkban mindent pénzzé szeretnénk tenni, még a legdurvább gondolatot is, hasonlóan Midas királyhoz, aki mindent arannyá akart változtatni és csak akkor látta be botorságát, mikor a szájába teendő falat is arannyá változott; az elasztikus akaratú emberekre pedig azért van szükség, mert az ember társas lény lévén, egyedül lenni nem szeret, még az erkölcsi posványba is akar társakat ragadni magával, ezt pedig csak a jellemtelességgel teheti meg. Mindezek dacára az emberi lélek természetből fogva keresztény marad. A keresztény lélek pedig az élet nagy zürzavarában is megtalálja a helyes irányt, ráakad a helyes útra, mely a tiszta erkölcs-höz, a szívmelegedéshez, a benső békéhez, a lélek boldogságához, a tiszta örömhöz vezet.

Egy hét éves kis lányka arra kért, hogy engedjem őt a szent áldozáshoz és írjam be Jézus legszentebb Szíve társulatába. Kérdésemre, hogy miért kívánja ezt? ezt felelte: azért, mert ő mindig jó szeretne lenni. Egy munkás jött hozzám és kért, hogy írjam be a legszentebb isteni Szív társulatába, mert, mint mondá, ezentúl gyakrabban szeretne áldozni és ezt a többi társulati tagokkal együtt minden feltűnés nélkül tehetné meg. «Hát miért akar ezentúl gyakrabban áldozni?» — kérdeztem embertem. «Mert látom, hogy azok, akik gyakrabban áldoznak, megelégedettebbek, mint én» — volt rá a felelet. Egy szegény, súlyos betegen fekvő családapa szintén arra kért, vegyem föl a szent Szív társulat tagjai közé. Kívánságát így okolta meg: Látta édes lelkiatyám, szegény vagyok, ha meghalok, csak árvákat hagyok hátra, de vagyont nem. Eddig sokat küzdöttem az életben nagyszámú családomért s bizony a lelkeimre nem sokat gondoltam. Mi lesz szegény bűnös lelkekkel az Isten ítélőszéke előtt? Igen sok mulasztást kell majd a tisztító tűzben leszenvednem. Azt gondo-

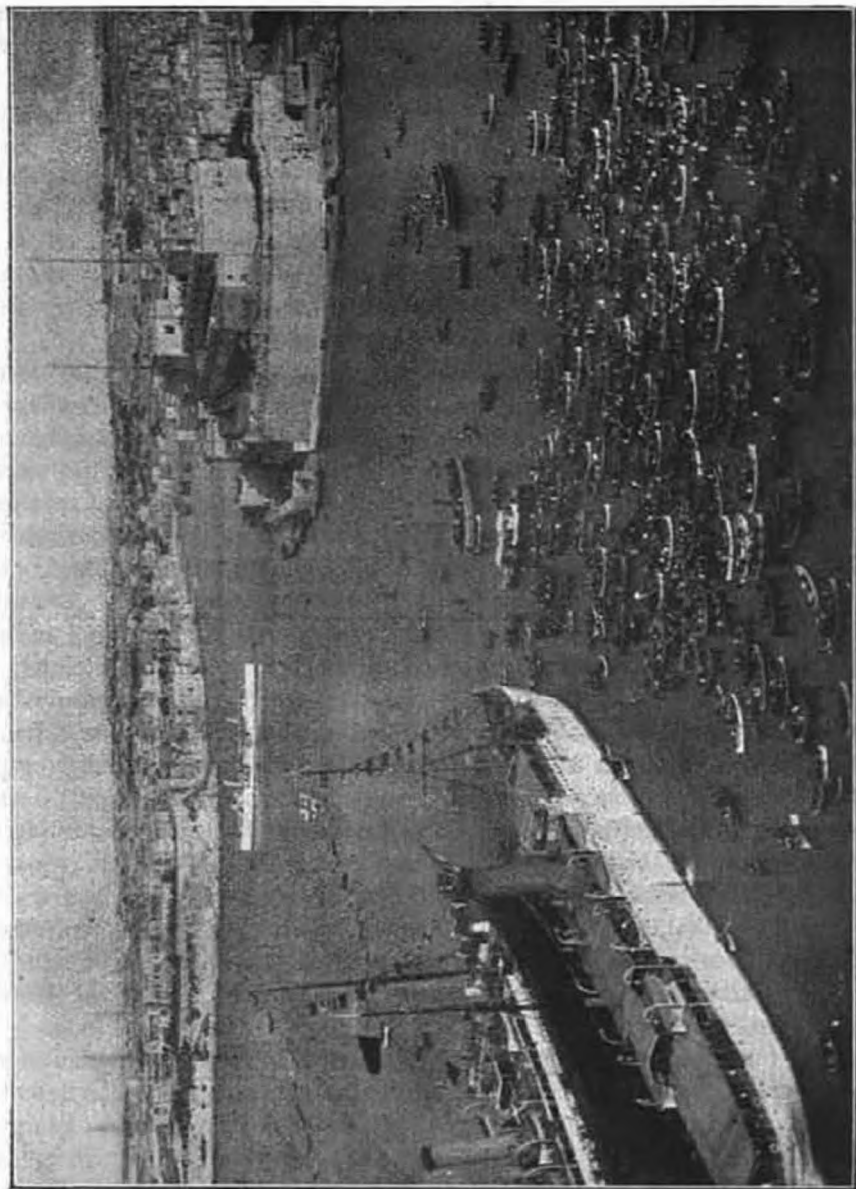
lom, ha mint a szent Szív társulat tagja halok meg, azok az áldozatos lelkek, akik oly gyakran járulnak az Oltáriszentséghez és többször fölajánlják szent áldozásaikat a tisztítótűzben szenvedő lelkekért, talán rám is gondolnak majd néha és segítségemre lesznek. Ez a gondolat és tudat nekem igen nagy vigasztalásomra szolgál súlyos helyzetemben.

Ime néhány vonás abból a számtalanból, miket az élet szolgált, s melyek igazolják, hogy az emberi lélek, a keresztény lélek üdvösségét, boldogságát, gyógyulását az Úr Jézusban keresi. Segítsük tehát a lelkeket az isteni Megváltóhoz, az ő legszentebb Szívéhez!

Lám a világ fiai mily nagy propagandát, mekkora reklámot csapnak egyik-másik specialista orvos érdekében, ha az esetleg pár sikerült nehéz műtétet tud fölmutatni. És mi hallgassunk? Mi talán közönyösen nézzük, miként züllik a keresztény társadalom csupán azért, mert lelkének orvosát, sebeinek gyógyítóját, az isteni Üdvözítőt nem veszi észre. Bontsuk ki az isteni Szív zászlóját és tűzzük oda minden templom tornyára az isteni Szív ünnepén. Tegyük figyelmessé a keresztény társadalmat Jézus legszentebb Szívének kultuszára. A hitben erősek, a szeretetben állhatatosak támogassák a gyengéket és vezessék a szentséges Szív zászlója alá és az üdvösség gyógyszerházhoz, az Oltáriszentséghez. Legyen a június hónap valóban Jézus legszentebb Szívének hónapja, melyben papok és világiak, gazdagok és szegények, nagyok és kicsinyek, ifjak és öregek, egészségesek és betegek, igazak és bűnösök mindnyájan rátalálnak az isteni Szívre és elmondják: «Add nekem Jézus Szívedet, akarlak szeretni.» Igen, akarjuk szeretni Jézust és Ő érte magunkat, kötelességeinket, állásunkat, állapotunkat, embertársainkat, hogy végre O általa legyen élet bennünk és az egész keresztény társadalomban. *Bognár Gergely.*

Tengermegáldás

BI LÁTTA Lourdesben az esti gyertyáskörmenetet, mikor a vallásos lelkesedés mámora elragadja a lelkeket? Tízezer ember törtet a grottából a hármass templom legfelsőbbike felé, mintha csatarohamra tüzelné valami belső hang. A templom oldalán elhúzódó kolosszális árkádok gerincén odaérnek a bazilika homlokzata elé, ahol az égő gyertya karddá válik kezükben, a Mária-ének pedig harci riadó ajkukon s Lourdes bájos hegyei sokszorosán visszhangozzák a Szűz Anyát magasztaló éneket. Francia, olasz, német, spanyol és magyar nyelv az Istenanya lelkes szeretetében melegen egymásba fonódnak, sőt teljesen egybeolvadnak a latin refrén szavaiban: Ave, ave, ave Mária — Ave, ave, ave Maria.

Részlet a tengeráradás jelenetéből.

Ez a vallásos fellelkesülés ittasultsága, fortissimója. Ennek teljes ellenkezőjét élveztem a Palermo felett diszeskedő Monreale mozaik pompájában. Nem mintha lelkem nem érezte volna a vallásos megindulás

rezgéseit. Nem itt van az ellentét. De ennek a csodaszép normann templomnak méla csendje, némán beszélő hatalmas mozaikképei, azoknak év- ezredes, misztikus ragyogása, továbbá a mellette meghuzódó croasade- udvar a maga páratlanul bájos és kecses oszlopocskáival és csobogó szökőkútjával kimondhatatlan meleg érzéssel simogatta lelkemet. Olyan álomba ringató, elmélázó érzéssel, melyben az ember képes órákat tölteni s talán előize a mennyei boldogság csendes nyugalmanak és békéjének.

A maltaei eucharisztikus kongresszus tengeráldása a legméltóságosabb Oltárszentséggel Lourdes harcias lelkesedését és Monreale békés lelki boldogságát együtt, egyszerre fakasztotta a szemlélő lelkében.

A nagy szentséget április 26-án délután a pápai követ vitte a szent János székesegyházból körmenetben a biborosok, püspökök, egyházi és világi előkelőségek és vallásos egyesületek kíséretében. A Grand Harbour- öből fjordszerű bemélyedéssel szaggatja darabokra a sziget testét, melynek csipkés partszéleit erődítmények és városocskák szakadatlan sora fedi. Mindnyájára tüneményes panoráma nyílik La Valettanak a Grand Harbour- ba nyúló bástyafokáról. Rengeteg néptömeg feketélett mindenünnen. Az öböl vizét pedig száz meg száz csónak és hajó tartotta megszállva. A remek látványosságot csak hatásosabbá tette az az öt óriási hadihajó, melyek zordon komolysággal vesztegeltek az öbölben. A kis motorok nyugtalanul surrantak ide s tova, a harangok zúgtak az összes templomokban. Az emberek lélekzetüket visszafojtva lesték a pillanatot, amikor a kardinális felér a Szentséggel a La Valetta-i bástyafokra. Az ember idegei a legvégső feszültséget érték el, mikor végre feltűnt a vár fokán a nagy Szentség. Erre leirhatatlan jelenet következett. Ágyúdörgés és folytonos mozsárdurranás reszkettette meg a levegőt, a hajók, motorok és csónokok bömbölésbe, sipolásba és fűtlybe törtek ki, az emberek szinte elvesztve lelki egyensúlyukat, harsány üdvrivalgással, kalap- és zsebkendőlengetéssel üdvözölték az eucharisztikus Jézust. A Krisztus iránti hitnek elementáris megnyilatkozása és apotheozise volt ez, melyet nem lehet megfesteni, ércebe önteni, elbeszélni, hanem át kell érezni.

Egy félóra kellett, mire elült a csodálatos hangzavar. Azután csend lengte körül a Szentséget és áhítat, néma imádat töltötte meg a lelkeket. Hő ima szállt a partokról és tengerről az Eucharisztia áldásáért esengve. Mély fohászok szakadtak ki a lelkekből s remegő sóhajok törtek elő a szivekből.

S a kardinális felemelte az Úr testét drága tartójával és hatalmas keresztalakjában áldást osztott.

Az üdvrivalgás és fenséges hangjáték újra megisméltődött, mire a Szentség eltűnt a bástya fokáról. A hívő tömeg széteszlott. Nem jött szó

a nyelvre, sem kacaj a pajkos olasz ajakra. Minden lélek érzelmeivel odatapadt az Eucharisztia fehér ostyaszínére s nem akart tőle megválni.

Ha Máltában más nem történt volna a kongresszus keretében, a tengeráldásért magáért érdemes volt oda elzarándokolni.

Dr. Tiefenthaler József.

Dubouche Mária-Terézia anyja és az ő reparatrix intézménye.

A MOSTANI időkben, amelyek az eucharisztia századába esnek, nem lesz érdektelen említést tennünk Mária-Terézia anyja, a reparatrix apácák alapítójának a folyó évi március hó 4-én megindult boldoggáavattatási ügyéről, és ezenfelül igen üdvös és haszonnal járónak találok egyet-mást elmondani e szentéletű nő élete körülményeiről és az abban felmerült nevezetesebb eseményekről. Mária-Terézia anyja, kit a világi életben Dubouche Theodolindának hívtak, 1809-ben Montanban, Franciaországban született. Atyja ott akkortájtban kerületi pénztárnok volt. Úgy ez, valamint neje is legkevesebbé sem tartozott a buzgó katolikusok osztályába. Volt Mária-Terézia anyának egy nővére is, ki a hithideg szülői légkörben szintén ilyen maradt. Mária-Terézia anyánál azonban megmutatta az isteni kegyelem, hogy az egyébként romboló légkör dacára is tud nagyokat művelni. Igen természetesen, önála is hiába keresünk eleinte valami rendkívüli lelki fellendülést, mert ez csak fokról-fokra fejlődött, míg végre ama mértéket el nem érte, amely méltóvá tette őt, hogy a közel jövőben, ami oltárainkra kerüljön. Születésétől fogva megáldotta őt az Úristen rendkívül finom és így minden szépért és nemesért felbuzduló és ez után törekvő lelkülettel. Olyan volt ő, mint ama mezei virág, amely a Teremtőtől bírja egyedül a szépnek a csiráit s minden emberi kéz beavatkozása nélkül, tisztán az ő gondozása által fejlődik és éri el azt a szépséget, amelynek szemlélete okvetetlenül ennek alkotójához és gondviselőjéhez vezetí az azt szemlélő embert. Mária-Terézia anyát vonzalma a művészetekhez, főként pedig a festészet felé terelte. Már Montanban is festegetett és különösen a szabad természet szépségei voltak azok, amelyeket, mivel rá nagy vonzóerővel bírtak, vászonra tenni iparkodott. Minden ügyessége mellett azonban szüksége volt iskolára, amelynek a művészet iránt vele született hajlamát benne tökélyre vezetnie kellett. Az alkalom erre kevés idő múlva meg is jött, mert atyja már két helyen töltött rövid idejű hivataloskodás után Párisba lőn áthelyezve. Atyja, aki jól ismerte leányának ebbeli tehetségeit, örömmel vette ezen áthelyezésének a hírért. A legelső dolga volt tehát leányát ott a festészeti akadémiába beírni. Igen természetesen Mária-Terézia anyja

is örvendett ez okból e változásnak. Szorgalmasan járt el a tanfolyamokra, amelyeken tanárainak és tanulóársainak nemcsak csodálkozását vonta magára ügyessége miatt, hanem ezenfelül mindenkép nyájasan komoly modora s erkölcsös magaviselete által azok tiszteletét is mindenkép kiérdemelte. Ezen idő alatt azonban, amelyet a festészeti akadémián töltött, nemcsak fokról-fokra és gyorsan haladt tanulmányaiban, de ezenfelül, habár minden külső, földi befolyás és irányítás nélkül, a lelki megújulás és tökéletesbülésben is bőven volt része. Hogy ez utóbbi mikép és mely eszközökkel ment végbe belsejében, azt még ő maga sem tudta teljesen elmondani és csak a mindezeket megindító és irányító Isten volna képes annak magyarázatát adni. Míg tehát Mária-Terézia anya ekként a festészet mellett a lelki tökéletesbülésben is mindinkább haladt s ezáltal mindinkább kimagaslóbb vonásokban alakította ki magában Jézusnak, mint ezen lelki tökélynek példányképét: nem mulasztotta ezt el egyszersmind másokban is megvalósítani. Mondhatni, hogy varázshatással volt az akadémián tanulóársain, akiket ezért nagyrészt meg tudott nyerni a művészetek művészetének, amely az isteni Mester szeretetében és teljes követésében áll. Oly vonzólag tudta velük közölni szándékait, hogy nem voltak neki képesek ellentállani, sőt érezték is mindjárt az üdvözítő eme szavainak az igazságát: «Az én igám édes és könnyű.» Örömmel követték tehát lelki vezetőjüket az áhitat gyakorlataiban, sőt bizonyos szent versengés volt e tekintetben közöttük tapasztalható. Nem feledkezett azonban meg Mária-Terézia anya édes szüleiről és nővéréről sem, akiket 1832-ben szintén megnyert Jézus szeretetének. Ő maga eleinte karmelita apáca óhajtott lenni, de az isteni gondviselés egy más irányba terelte mégis őt. A zavaros 1848. évben ugyanis egy éjjeli csodás jelenése volt, amelyben felszólította őt az Üdvözítő az örökimádás gyakorlatának a behozatalára. Ezen időtől fogva lelke buzgalmában határt nem ismert, fáradhatatlan volt nemcsak maga a szentségi Jézus iránti szeretetben és áhítatban, de felhasználta ezenfelül is minden összeköttetését az eucharisztiaiban számunkra rejlő végtelen nagy kincs mindinkább megismertetésére és ennek megszerettetésére. Nem volt ama időben semminemű eucharisztikus mozgalom sem, amelyből Mária-Terézia anya magának részt ne kért volna. Ami pedig az örökimádást magát illeti, ezt is ő kezdte meg legelőször gyakorolni és pedig Párisban, a d'Enher nevű utcában lévő kápolnában, az említett 1848. évben. Több társnője is akadt ebben, akikkel megosztotta a legfőlségesebb Oltáriszentség ezen folytonos imáadásának oly mindenkép dicséretes és vigasztaló gyakorlatát. De sem ő, sem pedig ezek akkor még szerzetesi ruhát nem viseltek. Egy ilyen alkalomkor, amidőn ezek így a nevezett kápolnában egy este egybegyűlve voltak, történt, hogy az isteni gondviselés különös intézkedése folytán, egy fiatal-

ember is vetődött oda. Ez a nővéreknek azt az ajánlatot tette, hogy ő velük együtt azt fogja cselekedni, amit ők művelnek; szíve mélyéből örömmel imádja majd az oltárszekrény lakóját, az édes üdvözítőt. Mire ezek azt felelték, hogy ezen kívánsága egészen nem teljesülhet, mivel az ő imádásuk nemcsak a nappalra, de az egész éjjelre is kiterjed. Az illető nem volt más, mint Cohen Hermann nevű zsidó, a későbbi Mária Ágoston, karmelitarendi atya, ki még a rendbe lépése után is általánosan a P. Hermann név alatt maradt ismeretes. Ez, amidőn ott Mária-Terézia anyánál és társnőinél ekként célját elérni nem tudta, mégsem nyugodott, hanem felkereste Párisnak akkori lánglelkű érseki helynökét, Bonillieret, kérve őt, hogy honosítaná meg tekintélyével maga is ezen ájtatos gyakorlatot, de olyképen, hogy ez mindenkinek hozzáférhetővé legyen. Nevezett érseki helynök nemcsak szívesen fogadta őt, hanem mindenkép hozzá is járult ennek behozatalához. Így történt azután, hogy ezen nemes eszme rövid időn belül, vagyis már 1848. december 6-án tényleg testet öltött, amennyiben nevezett napon a párisi «Notre Dame de Victorires» nevű templomban, a hívek közmegelegedésére, nagy ünnepélyességgel be lett vezetve. De közben Mária-Terézia anya intézménye is, a «l'Adoration Reparatrice» is gyors léptekkel haladt a megvalósuláshoz és pedig olyan gyorsan, hogy az általa e célra alapított szerzetesrend Rómában már 1848. augusztus 6-án nyert megerősítést. Ennek tagjai szakadatlanul, még az éjjelt sem véve ki, váltakoznak egymással a legméltóságosabb Oltáriszentségben lévő Úr Jézus imádásában s célja ennek főként, hogy egyrészt elégtételt nyujtsanak neki ama sok bántalomért és hálátlanságért, amelyekkel őt az emberek mindenkép, de főként a szeretet eme szent-ségében illetik, másrészt elősegítik eme gyakorlatuk által a Jézus részéről annyira szeretett bűnösök megtérftését is, amely szándéokra a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt szintén imádkoznak. A szentéletű rendalapító szemei előtt elsősorban a romlott francia állapotok lebegtek s így ezeket óhajtotta ezzel mindenekelőtt orvosolni; de mindamellett nem mulasztotta el jámbor szándékait az egész világra is kiterjeszteni. Hiszen Jézus, amint minden emberért meghalt és így minden nemzeté is, úgy sajnos, mindenütt bántalmazták is őt. Mily boldogság volt az egykor Mária-Magdolnának, amidőn az Üdvözítő lábainál megpihenhetett, azokat csókolgathatta és isteni tanítását hallgathatta. Nem is mulasztotta el az Üdvözítő ezért kijelenteni, hogy «Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vitetik tőle». Ezért történt azután, hogy nem akarta elereszteni Jézus lábait sem, amelyeket átkarolva tartott, midőn őt ennek feltámadása után a sír közelében végre megtalálta, mindig vele szeretett volna maradni. Ugyanezen Jézus van jelen a legméltóságosabb Oltáriszentségben is és ime az, ami nem volt megadva Mária-Magdolnának,

azt élvezik a Reparatrix kongregáció tagjai, akik még akkor is Jézusnál időznek, mikor mások éjjeli nyugalomban, mély álomban vannak elmerülve. Hogy mennyire esik ez jól az Udvözítőnek, azt mindenkinek, akinek csak némiképp is volt alkalma betekinteni az ő szentséges Szive szándékaiba és érzelmeibe, okvetetlenül be kell látnia. Mert amennyire fájt Neki, hogy tanítványai az Olajfák hegyén még egy órát sem tudtak Vele virrasztani, olyan jól esik Neki az, hogy akadnak jámbor lelkek, kik még egész éjszakákon sem hagyják Őt egyedül, hanem folyvást mellette tartózkodnak. De vigasztaló ez nemcsak Jézusnak magának, de mindazoknak is, akik oly szerencsések, hogy ezt megtehetik. A megkönnyebbülésnek gyógyító balsamcseppjei hullanak a legméltóságosabb Oltáriszentségből megsebzett szívekre, amelyek okvetetlenül kell, hogy eloszlassák minden fájdalmukat. Nem egy szentségimádó kiáltott már fel ez okból, hasonlóan szent Péterhez, amidőn előtte Jézus a Táborhegyén átszellemült: «Uram, jó nekünk itt lennünk». Ezen boldogságban pedig nemcsak a Reparatrix apácarend tagjainak, de másoknak is lehet részük, hiszen Jézus különbség nélkül mindnyájunkat szeret és ha Nála vagyunk, jól is esik ez a sok hálátlanság és egyéb bűnök miatt megsebzett szívének, úgy, amint vigasztaló a szenvedő betegnek is, ha valaki ágya mellett időz. Tegye is ezt mindenki, ha benne csak némi emberi érzés van és szolgálja e nemes célt legalább körülményeihez képest; de lépjen főként be ama társulatba, amely amidőn kapcsolatban áll a Reparatrix apácáknak intézményével, egyúttal ezeknek kegyelmeiben és búcsuibán is részesíti azokat, akik annak tagjaivá lesznek. Adná a Mindenható, hogy tetemesen járuljon ez eszme mindinkább megvalósításához és elterjedéséhez a Reparatrix apácák istenes alapítója, Mária-Terézia anya említett boldoggáavattatási pörének a folyó évben történt bevezetése, amelyre amidőn Jézus alkalmat nyújtott, egyben tudatta is ezzel, hogy mily jól esik Neki, midőn szerető lelkek az Ő vigasztalásában elmerülve, a szentségház előtt szeretik szabad perceiket eltölteni.

Jeszenák Gábor báró.

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből.

(Folytatás.)

III. A gyermekek szentáldozása.

Ennélfogva az egyház nemcsak a felnőtteknek, hanem a gyermekeknek is kötelességévé teszi, hogy mihelyt jó és rossz között már különbséget tudnak tenni, szentgyónást végezzenek és magukat az élet kenyérével erősítsék.

Annak dacára, hogy az egyház ezen parancsa világos és könnyen érthető, mégis megtörténik, hogy némely lelkipásztor, de kivált rosszakaratú ember az első szentáldozás idejét minél későbbre akarja tolni. Nézetük szerint a gyermeket szabad idejekorán, vagyis mikor már jó és rossz között helyes különbséget tud tenni, az első szentgyónáshoz bocsátani; az első szentáldozáshoz ellenben csak jóval később vezethető, vagyis 10, 11, 12 esztendő korában, mikor már birtokában van a hitigazságok beható ismeretének és képes az ájtatos előkészületre. A hívők, sajnos, meglehetősen nagy számban vezettetik magukat tévútra ezzel az okoskodással.

A szülők ugyanis úgy vélekednek, hogy a gyermekeknek csak azzal a föltétellel előnyös a szentáldozás, ha meglehetősen későn, vagyis szellemi tehetségeiknek teljes kifejlődése után bocsáttatnak az isteni lakomához.

Túlságos óvatosságukban nem veszik észre, *hogy a szentáldozásnak a 11, 12, 13 esztendőre való elhalasztásával mily mérhetetlen kárt okoznak gyermekeiknek.*

Ha ugyanis a gyermek az édes Udvözítőt segítőül, védelmezőül nem hordja szívében mindjárt akkor, midőn a hazugság, önzés, engedetlenség, tisztátalanság első kísértései megtámadják, saját erőtlenségére és tapasztalanságára utalva tönkremegy s gyakran elveszíti ártatlanságát, szív tisztaságát, még mielőtt az angyalok kenyerével táplálkozott volna.

Ezt az ügyet helyesebben felfogva, egyhangzásban Krisztus óhaj-tásával, akinek *különösen öröme szolgál, ha ártatlan gyermeki szívekbe térhet,* nem kevésbé egyhangzásban az egyháznak a husvéti szentáldozásra vonatkozó parancsával, továbbá arra való tekintettel, hogy ma, amikor a fölvilágosodás minden téren óriás léptekkel halad előre, a gyermekek is korábban fejlődnek, mint azelőtt s végül tekintetbe véve azt a körülményt, hogy napjainkban a gyermekeket több és nagyobb veszély fenyegeti, mint a régebbi időkben, a Szentatya a következő szabályokat állapította meg a gyermekek szentáldozására vonatkozólag:

I. Beszámíthatóság korának úgy a szentgyónásra, mint a szentáldozásra vonatkozólag az a kor tekinthető, mikor a gyermek eszével élni kezd, tehát úgy a hetedik év körül, esetleg azon fölül vagy akár éppen azon alul is. Ettől kezdve kezdődik a szentgyónás és szentáldozás parancsának kötelezettsége.

II. Az első szentgyónáshoz és áldozáshoz nem szükséges a hittannak teljes és tökéletes ismerete. Kötelessége azonban a gyermeknek később az egész katekizmust értelmi képességéhez mérten fokozatosan elsajátítani.

III. Hogy a gyermek az első szentáldozásra méltóképen elkészül-

hessen, a hittannak oly fokú ismeretére van szüksége, mely szerint az üdvösségre elkerülhetetlenül szükséges hittitkokat fölfogásához mértén értse, a szentségi kenyeret a közönséges mindennapitól megkülönböztesse és korához való áhitattal járulhasson az Oltárszentséghez.

IV. A gyónás és áldozás parancsának kötelezettsége, mely a gyermeket terheli, elsősorban is azokra hárul, kik a gyermekről gondoskodni tartoznak, úgy mint a szülőkre, lelkiatyára, tanítókra és plébánosra. Az atyának pedig vagy az ő helyettesének és a gyóntatónak dolga, a római katekizmus szerint, a gyermeket az első szentáldozáshoz engedni.

V. Rajta legyenek a plébánosok, hogy évente egyszer vagy többször is elrendeljék és megtartsák a gyermekek egyetemleges áldozását és arra ne csak az első szentáldozókat engedjék, hanem másokat is, kik szüleik vagy gyóntatójuk beleegyezésével — mint fönnebb mondottuk — már előzőleg is részesedtek az oltár szent áldozatában. Egy-két napon az előzetes előkészítésben részesüljenek.

VI. Kikre a gyermekek gondozása van bízva, azon legyenek, hogy a gyermekek az első szentáldozás után többször is áldozzanak és ahol lehetséges, akár mindennap, mint azt Krisztus Jézus és az anyaszentegyház óhajtja és hogy azt olyan áhitattal végezzék, ahogy azt koruktól várni lehet. Ne feledjék továbbá azok, kiket illet, hogy súlyos kötelességük utána nézni, hogy a gyermekek a nyilvános hitoktatásokra eljárjanak; ha pedig ez nem lehetséges, akkor más uton-módon kell vallásos oktatásukról gondoskodni.

VII. Mindenképen rosszalandó az a szokás, hogy a gyermekeket nem engedik a szentgyónáshoz vagy őket egyáltalán föl sem oldozzák, mikor már eszük használatával bírnak. Miért is azon legyenek az egyházi hatóságok, hogy ez a szokás, ahol szükséges, akár fenyíték igénybevételével is, de föltétlenül kiküszöböltessék.

VIII. Fölötte kárhóztatandó visszaélés megtagadni a szent útra való és az utolsó kenet szentségét oly gyermekektől, kik eszük használatával bírnak és őket kisdetek módjára eltemetni. Azok ellen, kik ebből a szokásból nem engednének, az egyházi hatóság legszigorúbban járjon el.

Ezen határozatokat épen úgy, mint a gyakori szentáldozásra vonatkozó rendeletet is, minden jó katolikus kitörő örömmel üdvözölte.

Kétségkívül a gyermekek minden igazi barátja nálunk is arra fog törekedni, hogy a Szentatya forró kívánsága teljesedésbe menjen; annál is inkább, mivel amit X. Pius minden keresztény katolikusként szívére köt, nem újság. A régibb tartományi zsinatokban ugyanis számos olyan határozatra találunk, amely a szülőket arra kötelezi, hogy gyermekeiket, amint már azok eszükkel élni tudnak, vagyis mindjárt hetedik esztende-

jük betöltése után, a bűnbánat szentségéhez és az Oltáriszentséghez vezessék.*

Emellett szól különben századunk tapasztalata is, amit oly találóan fejezett ki a gyermekek nagy ismerője és barátja Don Bosco, midőn azt mondotta, hogy minden nevelési rendszer gyenge alapon nyugszik, ha nem fordítja a legfőbb gondot a szent gyónásra és a gyakori — s mint most már hozzátehetjük — minél korábbi szentáldozásra. Más alkalommal meg azt mondja ez a nagy férfiú: «A gyakori szentáldozást a nevelésből kihagyni annyit tesz, mint kiszorítani belőle az erkölcsiséget.»

Minden félreértés kikerülése végett, kedves szülők, jól különböztessétek meg azt, amit Őszentsége ebben a gyermekek szentáldozására vonatkozó dekrétumban *mint tanácsot* ad elő és ajánl, attól, amit *mint szigorú parancsot* elrendel.

Csak tanács és nem szigorú parancs, hogy gyermekeinket gyakran, naponkint vezessük a legmélt. Oltáriszentséghez. A Szentatya tehát nem rótt szigorúbb köteleességet a gyermekekre, mint a felnőttekre. Azonban, kérlek benneteket, esedezem hozzátok, ne legyetek szűkkeblűek, ne álljatok annak útjába, hogy gyermekeitek az élet kenyerét gyakrabban vehessék magukhoz. Ellenkezőleg, segítsétek őket ebben, oly korán vezessétek őket az Oltáriszentséghez, amint csak lehetséges; keltsetek bennük vágyakozást a szentáldozás után; könnyítsétek meg nekik az élő kenyér gyakori vételét. Ez segíteni fogja őket, hogy hibáikat leküzdhessék, nem fogja engedni, hogy a kisebb vétkek idővel megrögzött bűnökké fejlődjenek!

Ne féljetez attól, hogy gyermekeitek az angyalok kenyerét idővel megszokják, megúnják, kevesebbre becsülik és közömbösebbek lesznek iránta!

Nem, nem fogják kevesebbre becsülni, ha a ti ajkatokról tanulják, hogy minden szentáldozást valamely szándékra ajánljanak fel, élők vagy megholtak javára! Sohasem fogják megúnni; senkisémmel simul az édes Údvőzítő szívéhez oly bensőséggel, oly igazán, mint a kis gyermek. Csak azon iparkodjatok, hogy gyermekeitek kiolvashassák mindennapi éltetekből, mily szeretettel gondoltok Jézusra, a szent ostyára, mint legdrágább kincsetekre. Ne okozzon az nektek aggodalmat, hogy gyermeketek túlságosan jámbor talál lenni. Senkisémmel túlságosan jámbor a világon, amint-hogy túlságosan jó sincs.

* Pl. az 1717-iki kulmi zsinat teljesen a IV. lateráni zsinat álláspontjára helyezkedik. A krakói püspök, Szaniawski Felicián 1720-ban elrendelte, hogy minden gyermek, amint hetedik életévét betöltötte, köteles évenként gyónni és áldozni. Ugyanezt ismétli a lucki püspök, Rupniewski István 1723-ban kiadott pásztorlevelében.

A pápai dekrétum azonban a gyermekek *szigorú kötelességévé* teszi, hogy amint eszükkel élni tudnak, tehát hétéves koruk körül, a szent gyónáshoz és szentáldozáshoz járuljanak. Ez a parancs — mondotta a Szentatya egy püspöknek — nem az én parancsom, hanem magáé Jézus Krisztusé.

Akadnak talán aggódó szülők, kik azon kétségüknek adnak kifejezést, vajjon a pápa mégis nem arra kényszeríti-e a gyermekeket, hogy túlságos korán járuljanak a szentáldozáshoz?

Nem, kedves hiveim! Hiszen amint hallottátok, a Szentatya nem azt kívánja, hogy a gyermekek pontosan hétéves korukban járuljanak az Úr asztalához, hanem hétéves koruk körül. Annál a kérdésnél, hogy a gyermek mikor bocsátható a szentáldozáshoz, egyáltalán nem a keresztleveél és a kor számít, hanem *a gyermek szellemi fejlettsége* az irányadó. Sok függ a nevelési módszertől, a kulturviszonyoktól és a környezettől, melyben a gyermek él és nevelkedik. Ennélfogva azok a gyermekek, kik gyorsabban fejlődnek korukban, vagyis hétéves korukban bocsáthatók a legmélt. Oltáriszentséghez, azok pedig, kiknek fejlődése lassabban történik, később járuljanak az Úr asztalához.

Azoknak a szülőknek pedig, akik huzódoznak és nehézségeket találnak, azt mondom: A korai szentáldozás még senkinek sem ártott meg *Ne akarjatok jobb katolikusok lenni, mint a pápa!*

Hozzátok is szeretnék egynehány szót intézni, kedves gyermekeim.

Arra emlékeztetek benneteket, hogy az édes Üdvözítő mily mérhetetlenül szeret titeket.

Mert lássátok, drága gyermekeim:

Az isteni Üdvözítőt nem elégitette ki az, hogy érettetek kis gyermekké lett; nem volt az elég Néki, hogy a gyermekeket isteni Szivére szorította; nem elégszik meg azzal, hogy a szülők keze által naponkint kenyeret ad nektek; nem elégedett meg végül azzal, hogy a keresztfán meghalt értetek! Nem, ez mind nem elégitette ki az édes Üdvözítőt. Minden gyermeknek oda akarta adni mindazt, amije volt, amiből van: testét, véré, lelkét és egész istenségét. És evégett alapította a legmélt. Oltáriszentséget, amelyben Ő a léleknek legfontosabb, legmagasztosabb isteni tápláléka. De nemcsak egyszer akar az édes Jézus szivetekbe térni a szentáldozásban. Ő, sokszor, igen sokszor kíván évenként vendégetek lenni, igen, naponkint és pedig már éltetek hajnalától kezdve. (Folyt. köv.)

Ó Jézusom édes Szive, add, hogy téged mindig jobban szeresselek!

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Vértanuk üzenete.

BEDVES gyermekeim, az Úr Jézus meghalt azért, amit tanított. Kész lenne arra is, hogy újból és újból kilépjen a szentségházból és keresztre feszíttesse magát, csak hogy tanítását erősen és állhatatosan higyük. Kész lenne arra, mert tudja, hogy aki nem akarja hinni, amit ő kinyilatkoztatott, azt az ítélet napján a pokolba kell majd taszítani. Jézusnak pedig nagyon fáj, ha csak egyetlen lélek is elkárhozik.

Csodálkozik valaki közületek azon, hogy lehet azt nem hinni, amit Jézus kinyilatkoztatott? Gyermekeim, ha nem szeretitek őszintén az Oltári-szentséget, még ti is hitetlenek lehettek egykor, ha felnőttök.

Említettem az előbb, hogy Jézus szívesen kilépne a szentségházból és keresztre feszíttetné magát, csak hogy tanítását erősen és állhatatosan higyük. Ámde szükség van arra, hogy Jézus újból és újból halálra kínoztassa magát? Nincs rá szükség. Van más mód arra, hogy hitünk mindig erős és állhatatos maradjon? Igen, van. Melyik ez a mód? A gyakori szent áldozás. Erre tanít minket a szent vértanuk története.

A szent vértanuk életüket adták Jézusért. A pogányok halálra kínozták őket, mert nem akarták hitüket megtagadni. Eddig több, mint tizenkét millió vértanú volt. Annyi az, hogy, ha nem 1900 év alatt, hanem egy év alatt ölték volna meg őket, úgy abban az egy évben január 1-től december 31-éig mindennap éjjel-nappal többet, mint harminchárom-czret kellett volna megölni, azaz minden egyes órában körülbelül ezer-négyszázat, percenként huszonhármat.

A szent vértanuk között nemcsak felnőttek, erős férfiak és nők, hanem gyenge gyermek, leányok és ifjak is voltak. Például Szent Tar-

zicius, a kis ministráns fiú, akit pogány iskolatársai követtek agyon, mert nem akarta nekik az Oltáriszentséget átadni, mikor azt a börtönbe vitte a halálraítélt keresztényeknek; vagy Szent Pongrác, akire tizennégy éves korában párducot bocsátottak a pogányok, hogy szétmarcangolja. Ilyenek voltak Szent Szimforóza és Szent Perpetua fiai is, számszerint tizennégyen: mind meghaltak kínosan anyjukkal együtt. Továbbá Szent Ágnes, Szent Cecília és sokan mások.

Talán ezek a gyermek-vértanúk azért, mert szentek, nem érezték a borzasztó fájdalmakat, melyeket a pogányok nekik okoztak? Gyermeknek voltak, mint ti; némelyik kisebb, gyengébb és fiatalabb, mint ti. Ők is szerették a játékot, a virágokat, az életüket: de mindezt feláldozták, mert jobban szerették Jézust. S miért szerették Jézust még életüknél is jobban? Mert majdnem mindennap áldoztak. Szívük egészen Jézusé volt s Jézus egészen övék volt: ezért nem tagadták meg hitüket. Gyermeknek voltak, mint ti, fájt nekik minden kis szenvedés, mint nektek. De Jézus nagyon erős, Jézus még azt is kibirta, hogy rettenetes kínnal keresztre feszítsék. Ez a mindenható Jézus volt szívükben, mert őt vették magukhoz a szent áldozásban, ő nem engedte, hogy nagy fájdalmaikban megtagadják a hitüket.

Ezek a szent gyermekek most már sok száz év óta boldogok a mennyországban; némelyik már több, mint ezerhatszáz éve van ott. Letekintenek az égből a földre; a földön különösen két hely drága nekik: az, amelyiken áldoztak és az, amelyiken kínosan meghaltak. Mikor ezeket a helyeket megtékitik, leborulnak az Úr Jézus előtt és mondják: «Hála neked, Megváltóm, hogy annyiszor szívembe tértél a földön! Hála, mert, ha nem áldoztam volna, gyenge lettem volna szenvedésemben, megtagadtam volna hitemet s most a kárhozatban volnék!» És bizonyára imádkoznak a gyermekekért, hogy sokszor áldozzanak, mert csak akkor lesz erős és állhatatos a hitük.

Szükséges-e tehát, hogy Jézus kilépjen a szentségházból és ismét halálra kinoztassa magát? Volna-e gyermeknek oly kemény a szive, hogy azt kívánja? Nemde, a vértanukat nem azzal erősítette meg Jézus a hitükben! Nem, hanem azzal, hogy a szent áldozásban szívükbe fogadták. Járuljatok ti is minél gyakrabban az Úr asztalához s hitetek mindig erős és állhatatos marad. Most ugyanilyen a hitetek, de a gonosz lélek irigylit azt tőletek és később, majd mikor felnőttek, szívetekből kitépni akarja. Ha szívetek a gyakori szent áldozás által Jézusé lesz egészen, úgy a gonosz lélek már későn jön, nem árthat nektek.

❧ Hősök szigetén! ❧

VAN TÉRKÉPED, kicsinyem? Keresd meg rajta Olaszországot és ujjaddal utazzál le Afrika felé. Útközben ott találsz a tenger közepén egy kis szigetet, melynek *Malta* a neve. Ez a hősök szigete. Hatalmas kőfalakkal és óriási bástyákkal van körülvéve. A bástyafokokról félelmetes nagy ágyúk bámulnak ki a tengerre. Minden talpalatnyi földjét hősök

A 9000 áldozó gyermek körmenete Maltában.

vére szentelte meg, melyet a maltai lakosság az ő hitének és Jézusának védelmében ontott. Századokon harcolt a hitetlenek, a mohamedán-törökök és a mi egyházunk ellenségei ellen.

Ezt a bátor szigetet mostanában nagy boldogság érte. Április huszonharmadikától egészen huszonhetedikéig itt tartottak a legméltóságosabb Oltáriszentségről nagygyűlést és mesés ünnepeket az egész világ számára. A pápa öszentsége követet küldött Rómából s volt ott 50 püspök és sok ezer katolikus ember az egész világ minden országából. Még Indiából is jött egy püspök. Április huszonnegyedikén már korán reggel nagy sürgés-forgás volt az egész kis szigeten. Az utcák tele voltak

virágokkal, zászlókkal, lobogókkal s öröm ragyogott mindenkinek az arcán.

A nagy templomba óriási csoportokban jöttek katonás járású fiúk és fehérruhás leányok.

Nyolc órákor a püspököknek és papoknak a kíséretében megjött a pápa követe is, s szentmiséje alatt 9000 gyermek járult a szentáldozáshoz. A szentáldozás után a gyermekek díszes menetben körüljárták az utcákat és szívvel-lélekkel énekeltek gyönyörű énekeket az Oltáriszentségről. Az Oltáriszentség, melyben az Úr Jézus lakik, nevelte hőökké, bátor férfiakká nagyapáikat; most ők is az Oltáriszentséggel táplálkoznak, hogy bátor nagyapáiknak hősi unokái lehessenek. Mélyen megmeghatva néztem lelkesedéstől és boldogságtól kigyúlt arcukat és könnyes szemekkel követtem a diadalmas menetet. Magamban forrón kértem a jó Jézust, hogy öntsön a magyar gyermekszövetség tagjainak szívébe ilyen lelkesedést és szeretetet ő iránta. S mintha azt sugta volna nekem az Úr Jézus: Megadom szívesen ezt a szeretetet és lelkesedést a magyar gyermekeknek, csak jöjjenek hozzám örömmel és gyakran a szentmisében és szentáldozásban.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Uj testvéreké.

HA VALAHOL új tagok lépnek be a mi szövetségünkbe, azokat bizony örömmel fogadjuk. Ők, ami új testvéreink. Az utolsó kis újság óta is sokan jelentkeztek.

Budapesten különösen a Szvetenai-utcai elemiből, továbbá a Ranolder- és Simor-intézetből iratkoznak be sűrűen. Egyébként gyűlésünk is volt április elején, külön a fiúknak és külön a leányoknak. Remek velített- és mozgóképeket láttunk. Az igazgató bácsi erősen hangsúlyozta, hogy nyáron el ne hanyagoljuk a gyónást és áldozást.

Nagyperkátán (Fehérm.) 130 tag jelentkezett a szövetségbe. Isten hozott!

Récsén (Pozsonym.) 217 tagból álló hatalmas szövetség alakult. Adja Isten, hogy nagy legyen a buzgóságban is. Ezekért imádkozunk különösen gyermekeim, mert szegénykéek nem értik a «Jézusom örömon» újságot s azért nehezebb nekik a buzgóságot megőrizni.

Márkusfalván 102 lelkes tag állott az Úr Jézus katonái közé. A *temesvári* óriási szövetség ismét 50 taggal szaporodott meg. *Sopron-*

ban 31, Esztergomban 77, Magyaralmáson (Fehérm.) 28 új tag iratkozott be. Mindnyájukat szeretettel ölelünk keblünkre!

Jegyzet! Egy fiú Pestről elköltözött Budára. Eljött tehát az igazgató bácsihoz megkérdezni, hogy miképen tehet majd ott eleget a szövetség kötelességeinek. Én természetesen egy budai főtisztelendő úrhoz adtam neki ajánlólevelet. Lássátok, ez derék és gondos szövetségi tag!

FESLŐ BIMBÓK

Fekete galambból fehér galamb.

KEDVES kis olvasóim, engedjétek meg, hogy az életemnek történetét nektek elmondjam. Nem mese, ne gondoljátok, sőt annak, aki átélte, a világ legnevezetesebb históriája.

Kicsi kis lány voltam, mikor a házunkban tűz ütött ki. A tető ropogott, a szikrák tüzesöként röpültek szanaszét és a kéményből vastag csomókban és szétterülő ostorok alakjában lobogott ki a láng. Egykettőre égett az egész háztető, mindenki kiabálva, fejvesztetten szaladgált. A férfiak az oltáshoz fogtak, a nők az értékesebb holmit mentették biztos helyre. Én és kis Józsi fivérem az általános zürzavarban könnyű éji pongyolában kiszaladtunk az udvarra. De ott se volt valami kellemes a tartózkodás. A kocsik tele vizes hordókkal és dézsákkal sorban robogtak be, mert a jó falusiak kötelességüknek ismerték a nagy tűz oltásánál segédkezni.

— Jaj Mancsi, menjünk innen, mert agyontaposnak! — zokogott Józsi egy szál ingben. Egészen kék és zöld volt már a hidegtől, mert hát március közepe lehetett akkor.

— Tudod mit, szaladjunk az ispánékhoz! — indítványoztam.

És szaladtunk. Mezitláb és ázdogálva. Józsinak eszébe jutott valami: Mancsi, Mancsi, hol fogunk mi holnap ebédelni?

Végre ott voltunk a jó ispánné meleg szobájában. Ő a majorságban lakott, valami egy puskalövésnyire a mi házunktól. Menten belefektetett saját ágyába, meleg theát főzött nekünk és mikor Józsi megint sírva emlegette: jaj, hol fogunk mi holnap ebédelni, megcirógatta az ijedt gyereket e szavakkal: nálam, kis fiam!

Ez megnyugtatta a kis Józsit és csendesen elszenderült velem együtt.

De odahaza nagy futkosás támadt utánunk! Miután mostohaanyánk gyémántjait, aranykarpereceit biztos helyre rejtette, eszébe jutott neki a

két gyermek is. Kerestek, mint a gombostűt, míg végre az ispánéknál megtaláltak. Józsika épen imádkozott a jó Kati néni szavai után. Édes Istenkém, ments meg minket minden bajtól, betegségtől, tüztől villámcsapástól és aztán önmagától hozzátette; és adj nekünk ma ebédet.

Mostohaanyánk kissé megvetőleg mosolygott, mikor meglátta az imádkozó gyermeket. Ő maga hitetlen volt és minket nem tanított imádkozni. Ő mily sivár, mily kietlen is volt a gyermekkorunk! A tüzesetnek mégis volt annyi haszna reánk nézve, hogy nevelőnőt fogadott mellénk, aki minden lépésünkre vigyázzon. Hildegard kisasszonynak hívták és Észak-Németországból származott, tehát protestáns volt. Ő szigorúan ügyelt arra, hogy a leckéinket jól megtanuljuk, illedelmesen viselkedjünk, de imádkozni — imádkozni ő is alig tanított! A kath. katekizmust és bibliát egyszerűen félredobta és még templomba se járt velünk, mert mélyen lenézte a kath. istentiszteletet.

Józsiával egyszer egy szép tavaszi napon egészen a kertünk széléig merészkedtünk, Hildegard épen a lugasban szunyókált. Túl a kerten áh pedig az ispánék háza és Kati néni, ami kedves Kati nénink az udvaron csibéket etetgett.

— Kati néni, jaj kedves Kati néni, adjon nekem olyan kis pelyhes csibikét! — kértem.

A jó asszony menten fölkapott egy sipogó kis jóságot és a kezembe nyomta a kerítésen át.

De nagy lett Mancika! — mondta...

— Hiszen már nyolcéves leszek! — feleltem.

— Nyolcéves? És volt már áldozni?

— Nem én.

— Csak kérje meg kedves mamáját, hogy eressze el. Jövő hónapban lesz a templomban az első áldozók áldozása.

— Mama bajosan fog engedni!

— Csak kérje őt — buzgólkodott a jó néni. — Hiszen szép fehér ruhát kap akkor Mancika és hófehér fátyolt a fejére, mint egy menyasszony!

— Igazán? — örvendeztem. No akkor megkérem.

— De aztán ájtatosan imádkozni is kell ám!

De ezt már nem hallottam. Mert megpillantottam anyámat, ki épen lefelé jött a terras lépésőin a kertbe.

— Mama, kedves mama, úgy-e elengedsz első áldozásra? — kiáltottam feléje. — Szép fehér ruhában kell menni, hófehér fátyollal, mint egy menyasszony.

— Csakugyan? És mikor?

— Jövő hónapban!

Mamám épen vendégeket várt arra az időre, az «unalmas» nyugalmazott tábornoknét és leányait, mint ő mondta és azt remélte, hogy az én első áldozásom ünnepélye egy kis változatosságot fog hozni az akkori egyhangúságba. Így belecgyezett kívánságomba. Szép fehér ruhát varratott nekem. A fejemre hófehér fátyolt, sőt finom gyöngyvirágkoszorút is hozatott. Mikor a plébános úr előzetesen kérdezte, vajjon el vagyok-e készülve a szent ténykedésre, büszkén csak annyit mondtam: ó hogyan!

Pedig — ó én szerencsétlen — összes előkészületem abból állt, hogy valahogy betanultam a gyónási formulákat és hogy szorgalmasan próbálgattam a fehér ruhámat a tükör előtt. (Folytatása következik.)

Kedves Főtisztelendő úr!

Mc Keesport Pa. 1913. Febr. 12.

NE TESSÉK haragudni, hogy csak most írok. De most beváltom ígéretem és írok az apácákról, a gyónókról, a templomról, a királyunk és gróf Csáky püspök ajándékaról.

K. Testvérek is vannak itt. Október vagy novemberben jöttek ki Magyarországból. Az ő dolguk iskolában gyermekeket tanítani. A Várady püspök küldte őket. Nagyon szerethetik a helyet, mert azt mondják, hogy olyan, mintha itt laktak volna mindig. A Berchmana nővér azt mondta, hogy ismeri a főtisztelendő urat.

A gyónókról kezdek most beszélni. Egy hónapban legalább két-háromszáz gyónó van. Itten, akik a husvétli gyónást nem végezték el és valamelyik meghal, azt római katolikus pap nem temetheti el. December 1-én volt a bér málkkozás. Regis Canevin püspök bér mált, több mint hatvan magyar leány bér málkzott.

A király egy gyönyörű szép oltárképet küldött, amelyet majd akkor szentelnek föl, ha elég keresztanya és apa lesz. Kiténtetés a magyarokra, mert Amerikában senki sem kapott ajándékot a királytól.

Csáky tisztelendő úrtól is kaptunk ajándékot, a boldog Csáky eredeti arcképét; majd le fogjuk vetetni és elküldjük a mását.

Máskor többet írok. Ne tessék haragudni, hogy háborgattam a tisztelendő urat.

Maradok hű tanítványa

Amerika.

Kováts Margit,
Euch. Gyermeksz. tagja.

TEMLÖMBAN.

Titokzatos sötétség van a szegényes templomban,
 Árva mécses islog-pislog elhagyatva magában;
 Szegény mécses de szívesen társad leszek teneked,
 Azt a magányt imádkozva hadd osszam meg teveled.

Sötét van bár, de az oltár misztikus fényben ragyog,
 Mintha körül szállanak a hófehér kis angyalok.
 Áhítatba ring a lelkem, ihlet szállja meg szívem,
 A mennyei boldogságnak egy kis cseppjét érzem,

És sovargó sejtelemmel suttogom el hő imám,
 Szívemnek minden rejtékét Te előtted kitarván.
 Óh segíts meg mindennemű szükségemben engemet,
 Tedd Tiedhez hasonlóvá a szívemet, lelkemet.

Add, hogy fizta legyek mindig, mint az égi angyalok,
 Szívemef be ne szennyezze semmiféle bűn, piszok.
 Add nekem az ártatlanság tiszta, szűzi köntösét,
 Adj erőt a győzelemre, hogyha a bűn megkísért.

S amíg végzem hő fohászom az oltárra néz szemem,
 Téged óhajt, Téged keres mindenkor az én lelkem.
 Maradj velem kegyelmeddel az utolsó órámg,
 Birasodért az én szívem nagyon-nagyon vágyódik,

Oly mélységes, oly megható a csend a kis templomban.
 A sötétben az örökmécs gyér világa fellobban.
 Az utolsó sóhajomat visszhangozzák a falak:
 Menny királya, édes Jézus mindörökre aldalak.

Sopron.

Varjú Mária.

az euch. gyermekszövetség tagja.

*Boldog vakációt kívánok minden kedves tagunknak!
 A kis újságot csak kérjétek nyáron is, akárhol vagytok.*

Igazgató b.

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztikus értekezlet Kaposvárott. Somogyvármegye fejlődő fővárosában fényes és felette látogatott eucharisztikus értekezlet volt május 8-án. Ott volt a veszprém-egyházmegyei papság színe-java, sőt Pécs és egyéb egyházmegyék is képviselve voltak. Kilenc órakor *Kránitz Kálmán* ffsz. püspök mondott nagy misét és épületes, lelkes szentbeszédet. Az értekezlet a megyeház nagytermében folyt le vagy 80 pap jelenlétében. A püspök megnyitó szavai után *dr. Sipos István* pécsi theologiai tanár tartott előadást *X. Pius pápának az Oltáriszentségre vonatkozó intézkedéséről*, majd *dr. Tiefenthaler József*, az Örökimádás szerkesztője beszélt *Az Oltáriszentség az ifjúság pasztorációjában* címen. Végül az Eucharisztia Társulat országos igazgatója, *dr. Hanauer Á. István* apát fejtegette mély lélektannal és szívrehatóan *Elmélet és gyakorlat* címen, hogy milyen a gyakorlati pasztorációnk elmaradása a theoria fenségétől. A délután az Oltáregyesületé volt. Három órakor oltáregyesületi díszgyűlés volt, melyet a fiatal, de máris hatalmas kaposvári Oltáregyesület agilis elnöknője, *Huszár Aladárné* nyitott meg. Az ünnepi szónoki tisztet *dr. Hoos József* veszprémi oltáregyl. igazgató töltötte be. Költői lendületű beszéde mély hatást gyakorolt. *Zimmerl József* prépost szavai után a finom lelkű Kránitz püspök arany szavai rekesztették be a díszgyűlést.

Utána következett a nap egyik fénypontja: *Buttykai Antal* ferenc-rendi tartományi ór hatalmas szónoklata a templomban, melyet a közönség belül-kívül valósággal megszállott. A valóban sikerült napot fényes szentségi körmenet zárta be.

Egészséges a Szentatya. Nagy örömet keltett mindenfelé a hír, hogy a pápa immár teljesen felgyógyult. Régen nem fordult meg annyi idegen Rómában, mint az idén. A Konstantinünnepek is sok embert vonzanak az örök városba, de a legtöbben mégis attól a szinte észrevétlen belső kényszertől hajtanak, hogy lássák az Eucharisztia nagy pápáját és hódola-

tukat fejezzék ki iránta a katolikus hitéletben felkeltett renesszanszért. Eddig azonban a szentatyát — betegsége miatt — még a bíbornokok sem láthatták. A hír szerint azonban most már annyira egészséges, hogy ismét fogadhatja a zarándokokat.

Magyar apáca csodás gyógyulása Lourdesban. A Szűzanya csodás szeretete, mellyel Lourdesban a betegeket gyógyította, a magyar zarándok hitét is kitüntette és megjutalmazta. Ugyanis az idei májusi zarándoklaton a Megváltóról nevezett apácák soproni anyaházának egyik tagja, *Rimpfl* Rozamunda is résztvett, aki hosszabb ideje, gyógyíthatatlan hátrgerincbajban szenvedett, úgy, hogy a zarándoklattal is alig tudott elmenni, csak támogatással és utolsó erejének megfeszítésével követhette a zarándokcsapatot hosszú útjában. A zarándokok megérkezése után mély áhítatban, folytonos imádkozásban töltötte az időt és egyszer csak azt vette észre, hogy fájldalmi megszűnnek és minden átmenet nélkül, súlyos, gyógyíthatatlan betegségéből, amelyen az orvosi tudomány nem tudott segíteni, *hirtelen teljesen meggyógyult.* A jelenlevők, az ismerősei, akik látták nagy betegségében, alig ismertek rá a csodás gyógyulás után, annyira megváltozott egész lénye, arcán, a szemében az egészség, az élet öröm fénye ragyogott. *Az orvosok megállapították, hogy ez a legnagyobb gyógyulása ennek az évnek.*

Hol lesz a következő eucharisztikus világkongresszus? Ennek eldöntése a Szentatyától függ. Tervezgetések azonban már most folynak. A maltai kongresszusról körülbelül az a megállapodás szűrődött le, hogy jövőre *Dublin*-ban, Írországban tartják az euch. világkongresszust. Az ősrkatholicizmus bizonyára a legfényesebb napokat fogja az Eucharisztia-nak szerezni. Az angol pedig büszke lehet, hogy lojalitását a kath. világmozgalmak olyan szívesen veszik igénybe.

A maltai kongresszuson arról is szó esett, hogy *Dublin* után *Lourdes* és *Palermo* kapnák meg a kongresszust.

Eucharisztikus élet Muzslán. Muzslán is fölragyogott az Eucharisztia. A sok előítélet, tudatlanság és rosszakarát ellenére is szépen indul a legméltóságosabb Oltáriszentség elevenebb tisztelete és gyakori áldozása, hogy ennek nyomában azután tevékeny és pezsgő katolikus hitélet fakadjon. Derekasán munkába állt az Oltáregyesület, megalakult az Eucharisztikus Szövetség, az Ifjak és Leányok, továbbá a Gyermekek Eucharisztikus Szövetsége.

Ismerjük az isteni Megváltó remek példabeszédét a magvetőről. A magvető — Jézus szavai szerint — kiment vetni. Sok mag kőre hullott, más kemény földre, ismét más tövisek közé, vagy éppen elvitték a ragadozók. De jutott a jó földre is és ez a mag kikelt, felnőtt és százszoros gyümölcsöt hozott.

Muzslán is megjelent a magvető, a lankadatlan fáradoalmú és buzgó káplán személyében. S az ige, melyet az emberek szívébe akart plántálni, sokaknál kemény, makacs szívre talált, másoknál tövissek, vagyis a szenvedélyek nyomták el, vagy pedig a ragadozó, az ördög vitte el. De jó földbe, Istent szerető szívbe is jutott a szent igéből. És máris gyümölcsöt termett, a vallásos föllelkesülésnek és fölbuzdulásnak gyümölcsét. Erről tanuskodott az a fényes ünnep, amely fehérvasárnapon Muzsla községben lefolyt.

Pünkösdi tűz és lelkesedés lobogtatta szeretetre és imádásra a lelkeket a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. Lelkes csapat — a felnőttekből és kicsinyekből egyaránt — vette körül azt a gyönyörű új zászlót, melyet a budapesti Központi Oltáregyesület ajándékozott. A zászlót agg plébánosuk szentelte föl és adta kezükbe, hogy tőle bátorságot és erőt nyerve terjesszék az Oltáriszentség tiszteletét és a gyakori szent áldozást.

Az ünnepi szentbeszédet és nagymisét az euch. szövetségek központi igazgatója mondotta. A zászlóanyai tisztet Pápay Gézáne úrnő — a muzslai templom földi őrangyala — viselte.

Most már csak ki kell göngyölni azt a zászlót, hogy suhogása, lengtetése lelkesítsen minden euch. szövetségi tagot. Az apostolok is csak tizenketten voltak és mégis meghódították Krisztus számára az egész világot. Ti, kedves muzslai eucharisztikus szövetségi tagok, is még kevesen vagytok, de ha a zászló mellett kitartotok, sőt bátran küzdötök, akkor csakhamar Muzsla község színe-java, egész valamit érő része szintén a zászló katonái közé fog állani. Adja Isten! A gyönyörű ünnepély, melyet a gyermekek rendeztek, meggyőzhette a muzslai apákat és anyákat, hogy az eucharisztikus szövetségben igen jó nevelő iskolát kaptak gyermekeik számára.

❧ IRODALOM ❧

Gyermekeknek ajándéku! cifra, törekeny játékszernél, mulandó nyálánkságnál sokkal okosabb és célszerűbb a jó olvasmány. *Patkó Pista* története méltán is érdekli jobban az olvasni tudó gyermeket, mint a játék vagy édesség. Amellett, hogy pompásan mulat rajta az olvasó, nemesedik is tőle, jobbá is lesz attól. A gyermekek jutalomkönyvéül kiválóan alkalmas *Patkó Pista* című könyv 50 fillérért kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében (Budapest, IV. Kecskeméti-utca 2.), vagy Egerben Szolcsányi Gyulánál.

«Jézusom, örööm» imakönyv. Terjedelme 360 oldal, gyönyörű díszes kiállításban az ifjúság számára szerkesztette Vargha Damján. Kapható a könyvkereskedéseken kívül az Oltáregyesület budapesti központjában IX., Üllői-út 77. sz. alatt. Ára 4 korona. Kitűnő ajándékkönyv bérmálásakor vagy más alkalmakra.

Die hl. Eucharistie und ihre Verherrlichung in der Kunst. B. Kühlen. Von Corb. Wirz. Remek kiállításban tartalmazza az Oltáriszentség képeit a leghíresebb művészektől, kezdve a katakombák korabeli szimbolikus ábrázolástól egészen a legújabb német festőkig. A képeket bő szöveg kíséri. Az igazán értékes könyv hihetetlen olcsón kapható: 2 korona 16 fillérért fűzve. 93 művészi képet tartalmaz. A Szent-István-Társulatnál megrendelhető (IV., Kecskeméti-utca 2.).

Őszentsége X. Piusz pápának a szentáldozáshoz való járulást ujonnan szabályozó rendeleteinek gyümölcsei az afrikai missiókban. *Ledóchowska M. T. grófnőnek*, az 1912. évi bécsi eucharisztikus világkongresszus lengyel, francia és belga szakülésein tartott előadása. Különlenyomat a «Visszhang Afrikából» havi folyóiratból, 16 old., 3 képpel. Ára 10 fillér. Kapható a «Visszhang Afrikából» kiadóhivatalában, Nagybecskerekén.

A kis röpirat betekintést ad a missiók nagyarányú eucharisztikus munkásságába. Másrészt a Kláver Szent Péter-Társulattal is megismertet bennünket. Nyomatékosan vagyunk bátrak erre fölihvni olvasóink becses figyelmét, mert bizony nálunk a missió-ügy nagyon elhanyagolt talaj

Euch. Értesítő. A magyarországi papi imaegyesület és Euch. Társulat lapja. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Győr, Papnevelő Intézet.

Telefon-pósta.

Többeknek. A szerkesztő maltai útja miatt több dolog nem nyerhetett rögtönös elintézés, amiért ezúton kérünk bocsánatot.

T. K. Kalocsa. Maltai utam miatt korábban került a májusi kézirat a nyomdába s így természetesen nem közölhattük már, mind aktualitást. Gondosan megőrizzük. Sokszoros üdv!

Br. J. Pozsony. Hálás köszönet az érdekes cikkért. Bámulom Nagyságodat fáradtságáért.

KIMUTATÁS

a budapesti Központi Oltáregyesület által 1912-ben ajándékozott tárgyokról.

Munkács gör. kath. egyházmegye : Mezőlaborc 1 vörös felon, 4 gyertyatartó ; Ungsasfalva 1 vörös felon ; Oroszveg 1 ünnepi felon, 1 pacificale ; Zsukó I. fekete felon, 1 alba, II. Csapolc filia 1 színes felon, 1 alba, 1 kehely ; Nagypeleske 1 kék felon ; Nagydoboz 1 fekete felon ; Alsóhatárszeg 1 ciborium, 1 füstölő, 1 szenteltvíztartó, ámpolnák ; Mártonháza I. 1 szenteltvíztartó, 1 füstölő ; II. Havasalja filia 1 ciborium, 1 pacificale, 1 alba, 6 purificatorium ; Bányafalu 1 fekete felon, 1 füstölő ; Szőlősvégardó 1 piros felon, ámpolnák ; Beregbárdos I. 1 fekete felon, 2 alba, 6 vállkendő, 1 füstölő, 1 áldozó kés ; II. Perekháza filia 1 ciborium, 1 alba ; Nagykároly 1 fekete felon ; Taracújfalu 1 ciborium, 1 alba, 1 vállkendő, 1 ciborium takaró ; Gálszecs 1 alba, 1 aspersionum ; Kisalmás 1 kehely, 1 oltárterítő ; Gánya 1 fekete felon, 4 gyertyatartó, 2 alba, 2 vállkendő, 1 szenteltolaj-tartó ; Jánk 1 fekete felon, 1 füstölő, 1 beteglátogató szelence ; Zemplénagád 1 ciborium, 1 fekete felon, 1 szenteltolaj-tartó, 2 purificatorium ; Ungvár Szent Bazil-rend 1 kehely, 1 kék, 1 fekete felon ; Iszka 1 fehér felon.

Eperjes gör. kath. egyházmegye : Szuhakálló 1 ciborium, 1 fekete felon, 1 alba ; Szalancújaváros 1 fekete bársony felon, 2 alba, 2 vállkendő, 1 füstölő ; Sajópálfala 1 füstölő, 1 ciboriumköpeny, 1 öröklámpa ; Kardoskő 1 kehely, 1 pacificale ; Sajóvamos 1 aspersionum, 1 füstölő ; Viszló I. 1 ciboriumköpeny, II. Pamlény filia 1 fekete kazula, 1 fehér felon.

Nagyvárad gör. kath. egyházmegye : Kresztaménes 1 tabernaculum, 1 felonion, Battonya 2 oltárterítő, 1 beteglátogató szelence, 1 kettős olajtartó ; Belényes 1 fekete felon, 1 tabernaculum, 4 gyertyatartó, 3 lavabo, 3 purificatorium.

Szamosújvár gör. kath. egyházmegye : Seredeu 1 alba, 2 ministring, 2 fekete ministringruha ; Szilágyperecsen I. 1 fekete felon, 3 alba, 6 purificatorium, 1 pacificale, 1 csengő, 1 pár ámpolna, 1 füstölő, 6 lavabo ; II. Mármarosziget 1 világos felon ; Mármarosziget fogházi kápolna 1 alba, 1 palla, 1 kanál ; Bábca 1 csillár, 1 pacificale, 1 beteglátogató készülék, 1 alba ; Pecseley 1 kehely, 1 discus, 1 stella, 1 lancea, 1 kanál ; Felsőkosály 1 ciborium, 1 felon.

Útőlagosan : Sopron 1 viola ministringruha, 1 antipendium ; Bedő 1 oltárterítő, 1 füstölő.

1913. február havi tagdíjak.

Özv. Józsa Károlyné 1 k., Kügler Gusztávné 5 k., Barta Irén 2 k., Kleineisel Jánosné 1 k., Sebestyén Mária 60 f., Korpecs Anna 1 k., Posch Borbála 1 k., Dér Teréz 1 k., Viszenpart Alojzia 1 k., Nagy Anna 1 k., Szappanics Matild 1 k., Pogrányi Lidia 4 k., Lenz Anna 1 k., Kassa egyházmegye 80 k., Herich Károlyné 10 k., Köslér Vilmosné 3 k., Feld Anna 1 k., Borostyánkői tagoktól 19 k., Mihálik Jánosné 1 k., özv. Kovács Vilmosné 1 k., Halasy Gézáné 10 k., Pejcsik Gézáné 1 k., Gerhardt Antal 2 k., Csere Mihály 2 k., özv. Győry Gáborné 50 f., Pekári Károlyné 1 k., Juhász Anna 6 k., Michl Alajosné 8 k., Martinovich Elekné 4 k., sziklasi tagok

3 k. 86 f., mária-radnai tagok 5 k. 4 f., Marutykó Klára 1 k., Kéfer Irma 1 k., Czinger Mihályné 1 k., Czinger Mihály 1 k., Bakonyi Márta 6 k., Kiss Teréz 30 f., Faulwetter Anna 1 k., Mihálka Jánosné 2 k., Nacsá János Makó 20 k., Schneider Borbála 2 k., Kajnoka Margit Pozsony 10 k., gróf Pálffy Anna 40 k., özv. gróf Pálffy Pálné 30 k., Galambos Zsigmondné 4 k., Balog Margit 3 k., Kuzmits Johanna 3 k., Gyulai Béla és neje Resicabánya 1 k., özv. Nagy Róza 40 f. Altdorfer Nándor 1 k., Altdorfer Nándorné 1 k., Altdorfer Mária 1 k., egri egyházmegyéből 2180 k., egri érsek úr 100 k., egri főkapitán 280 k., özv. Balás Ignácné 2 k., Katrenyák Pálné 4 k., Szabó Ferencné 4 k., Nemesányi Emma 2 k., muzslai tagok 14 k. 40 f., Kokovay Ilona 2 k., Blaskovich Irma 2 k., Blaskovich Ida 5 k., Szabó Ferencné 4 k. Boda Anna 2 k., özv. Beliczey Jánosné 1 k., özv. Koka Józsefné 2 k., Palkovics Jánosné 2 k., Lesztenszky Julia 2 k., Zsigmond Margit 3 k., Deneluki Karolin 5 k., Kollár Borbála 1 k., Hideg Róza 3 k., Perleberg Gizella 10 k., Perleberg Zelma 10 k., Freiler Katalin 2 k., Kubáti Róza 4 k., Schlieder Mihály 24 f., özv. Dentz Antalné 1 k., Pilcher Ferencné 2 k., Simon Istvánné 1 k., Galli Betti terjesztőnő által: Grundl Józsefné 4 k., Galli Vilma 2 k., Galli Betti 4 k., Laub Jánosné terjesztőnő által: Kren Józsefné 2 k., Dinczer Benedekné 2 k., Taller Istvánné 2 k., özv. Túll Jánosné 5 k. (Folyt. köv.)

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik
teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal	5 „ — „
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal	6 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőr-kötés, vörösv., tokkal	5 „ 50 „
Bőr-kötés, aranyv., tokkal	6 „ 50 „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 „ 50 „

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal	6 „ — „
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal	7 „ — „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal
még kaphatók egyenként

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal	6 „ 50 „
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal	7 „ 50 „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőr-kötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 „ 50 „
Bőr-kötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 „ 50 „
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 „ — „

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsnál (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

1 K 40 fill.-jével.